

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 58. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094908256/facsimile.pdf (tilgået 12. maj 2024)

Anvendt udgave: Syner

Min føer: Nu går han hjem og hviler sig. I morgen nat skal han igen ud og samle menneskeaffald. Når han er færdig, blir det gennemset her, om der er noget i det af særlig interesse. Desværre er det sjældent. Dær er den anden!

Den store Bastian med et blækhus.

Jeg står midt ude i digtningens blækelv; dær holder jeg min svømmeskole. Oven over blækket strømmer livet som klart kildevand, tomt på tanker, fyldt med glæde, hjemefattigt, men hjætefuldt. Men digteren vil i dybet, derfor dypper jeg ham i blækket og lar ham gå til bunds i det for at søge dybsindighed. Med et stålsyd, der er splittet i enden, stikker jeg ham i hælen, og så går blækforgiftningen opad og sortner hans blod, så det blir tykt, mærkner hans tanke, så den blir dunkel og trist. Så synger og taler han om tungsindsskyer, om sorgens mørke tågedis – det er kun blæksskyer, blæktige, blækdís. Så blir hver pennedragt, jeg har dyppet, sort med tiden, øj blot om fingrene, men og om hjættet.

Rød var lidenskab fordum som det friske blod, klarsort var sorgen en gang, gennemsigtig som vintermørhimlen uden skyer, livet hade alle regnbuens farver, som det gik ud fra skaberens vækststed, men ingen var som blækkets. Ingen ny farve har du kunnet føje til livets regnbue, digter, ingen anden end blækkets har du beriget den med. Med disse blækkede fingre har du rørt ved glæden, så den blev grumset, ved sorgen, så den blev blakket, ved melankolen, så den blev grå. Du udgir livet tilklattet, og så er der en gang en begejstret tilhænger, som lever det, lider det og føler sig stolt. Den enkle sandhed, det sammensatte liv kan ikke længere bruges, men fortængs af det kunstfærdige, der til en begyndelse var løgn, men som vi nu må kalde sandhed, fordi der ikke er andet, og selve skaberen kunde ikke genkende sin oprindelige hensigt, hvis han nu vilde se ned på jorden.

Vi har fiet en syndflod af blæk, og hvor findes vel den Noas ark, som kan føre mennesket urilklattet over poesiens sorte hav, som snart står over den ganske jord?

Hver gang en digter har todet i sit blækhorn, har folket samlet sig; et nyt liv er konstrueret, et nyt menneske foreslået, som senere en gang er fremtøjet i kød og blod, fordi troen på det nysop-